

Sygn. akt II AKp 110/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Michał Marzec

Protokolant: Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Karola Zoka

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko

1. S. W. (W.),

2. P. T.

podejrzanych o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. i inne

wniosku Prokuratora Prokuratury Krajowej – Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Warszawie

z dnia 28 lipca 2020 roku, sygn. akt PK IX WZ Ds. 54.2018

w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 263 § 4 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

p o s t a n a w i a

uwzględnić wniosek i przedłużyć środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanych:

- S. W., syna Z. i Z., z domu N., ur. (...) w Ł., zastosowany na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 21 maja 2019 roku o sygn. III Kp 356/19, do dnia 30 listopada 2020 r. godz. 6:00;
- P. T., syna W. i G., z domu Lewa, ur. (...) w Ł., zastosowany na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 21 maja 2019 roku o sygn. III Kp 357/19 do dnia 30 listopada 2020 r. godz. 6:10.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 28 lipca 2020 r. Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł w oparciu o art. 263 § 4 k.p.k. o przedłużenie stosowania wobec podejrzanych S. W. i P. T. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego na mocy postanowień Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 21 maja 2019 r. W uzasadnieniu wniosku prokurator wskazał, iż po stronie podejrzanych w dalszym ciągu aktualne pozostają przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego, tj. z art. 249 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i z art. 258 § 2 k.p.k., natomiast w sprawie zachodzi konieczność kontynuowania postępowania poprzez wykonanie czynności dowodowych wskazanych we wniosku.

Śledztwo w przedmiotowej sprawie zostało postanowieniem z 9 lipca 2020r. przedłużone do 31 stycznia 2021 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniosek prokuratora jest zasadny, albowiem analiza akt sprawy wykazała, iż mimo długotrwałości stosowanego wobec podejrzanych środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, nadal istnieje konieczność jego przedłużenia na okres wskazany w sentencji postanowienia z uwagi na występowanie przesłanek tak ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k., jak i szczególnych w postaci obawy mactwa oraz obawy z art. 258 § 2 k.p.k.

Zarówno zgromadzone w toku dotychczasowego postępowania przygotowawczego dowody, jak i konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku śledztwa przekonują, iż w sprawie aktualność zachowuje przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k. Świadczą o tym m. in. dowody w postaci wyjaśnień współpodejrzanych D. K., Z. P., J. D. i D. S., przeprowadzone eksperymenty procesowe, protokoły oględzin zabezpieczonych rzeczy i dokumentów, czy obszerna dokumentacja bankowa. Prawdopodobieństwo natomiast wykazane dotychczasowym materiałem dowodowym, o którym traktuje art. 249 § 1 k.p.k. jest na obecnym etapie postępowania wystarczające z punktu widzenia spełnienia ogólnej przesłanki dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Co istotne również, okoliczności te były już przedmiotem oceny w uprzednio wydawanych w sprawie orzeczeniach w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, a zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszym składzie zachowują one doniosłość, przy czym materiał dowodowy będący podstawą takich ustaleń cały czas ulega poszerzeniu. Jednocześnie zaznaczenia wymaga, iż ostateczna ocena dowodów i finalne ustalenia w zakresie sprawstwa i winy nie mogą zostać poczynione w toku niniejszego fragmentarycznego postępowania, jakim jest postępowanie w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego. Aktualnie koniecznym jest rozważenie, czy zebrane w sprawie dowody owo duże prawdopodobieństwo popełnienia przestępstw przez podejrzanych stwarzają i w tym aspekcie lektura akt sprawy nie pozwala przyjąć odmiennych od organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze ustaleń oraz wniosków, co do realizacji tej przesłanki ogólnej.

Nadto w przypadku podejrzanych konieczność dalszego zastosowania tego środka zapobiegawczego wynika także z uwagi na grożącą im surową karę. Podejrzany zarzuca się popełnienie kilku przestępstw, w tym m. in. z art. 258 § 3 k.k. zagrożonego karą pozbawienia wolności spełniającej kryterium surowości, o którym traktuje art. 258 § 2 k.p.k. Konsekwencją powyższego jest przyjęcie, iż wymierzenie surowej kary (w przypadku skierowania aktu oskarżenia do sądu) w rozumieniu wskazanego unormowania jest wysoce prawdopodobne, a możliwość tę wzmacnia dodatkowo charakter zarzuconych czynów, okoliczności ich popełnienia, znaczna społeczna szkodliwość, skala procederu i działanie w ramach grupy przestępczej o zasięgu międzynarodowym. Z tejsze przesłanki szczególnej wprost wynika, że groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k. Stwierdziwszy zatem zagrożenie surową karą sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy. Zgodnie z poglądem dominującym w orzecznictwie, to nie sama możliwość skazania na surową karę uzasadnia tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), ale wynikająca stąd obawa, że przewidując, iż zostanie mu wymierzona taka kara, podejrzany może podjąć działania w celu zdestabilizowania prawidłowego toku postępowania. Temu zapobiec może wyłącznie stosowanie tymczasowego aresztowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 października 2017 r. sygn. akt II AKz 389/17).

Powyższe inherentnie wiąże się z kolejną przesłanką szczególną znajdującą odzwierciedlenie w niniejszej sprawie, tj. obawą mactwa (258 § 1 pkt 2 k.p.k.). Oceniając powyższe przez pryzmat zarzucanych podejrzany czynów oraz zebranego w sprawie obszernego materiału dowodowego, oraz uwzględniając to, że uprawdopodobnia on w dużym stopniu, że podejrzani brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, a co więcej – przypisuje im się rolę nadrzędną w postaci kierownictwa, co przecież niewątpliwie wiąże się z licznymi powiązaniem, swoistą solidarnością i relacjami osobowymi, obawa ta istotnie nabiera na znaczeniu. Co więcej, zgodzić się należy, że w odniesieniu do działań mactwających, aresztowanie organizatorów grupy bądź nią kierujących jest w pełni uzasadnione. Podejrzani będąc na wolności mogliby podjąć kontakt z osobami, z którymi współdziałali, w celu ustalenia jednej zbieżnej wersji wydarzeń lub też wpływać na zmianę dotychczasowych depozycji, co jest istotne tym bardziej, iż materiał dowodowy w sprawie w dużej mierze sprowadza się do osobowych źródeł dowodowych, a wielu osób zaangażowanych w proceder i świadków nie udało się jak dotąd przesłuchać lub przeprowadzić z nimi czynności procesowych. Nie należy pomijać również okoliczności tego rodzaju, iż wyjaśnienia podejrzanych w zderzeniu z zeznaniami lub wyjaśnieniami innych

osób w sprawie, mogą na siebie wpływać, kształtując wzajemną sytuację procesową. Z tej perspektywy obawa podjęcia przez podejrzanych działań celem uniemożliwienia dokonania pełnego rozeznania przez organy ścigania w sprawie, jest realna.

W przedmiotowym postępowaniu przygotowawczym o takiej złożoności nadal występuje konieczność wykonania w toku toczącego się śledztwa kolejnych czynności dowodowych, co sprawia, że za spełnioną uznać należy także przesłankę przedłużenia izolacyjnego środka zapobiegawczego z art. 263 § 4 k.p.k. Nie można bowiem zaprzeczyć, iż prowadzone postępowanie cechuje szczególnie stopień złożoności, a to z uwagi na swój wielopodmiotowy i wielowątkowy charakter. Podnieść tutaj należy przede wszystkim krąg osób zaangażowanych w procedurę, jego międzynarodowy charakter, a także obszerność zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie. Ponadto, sąd w niniejszym składzie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie traktujące o tym, iż wielowątkowość sprawy i jej złożony charakter, czego upatrywać należy m.in. w związku z koniecznością wyjaśnienia działalności grupy przestępczej, a więc tworzy z istoty hermetycznego i solidarnego, w orzecznictwie uważane są za okoliczności wypełniające pojęcie "sprawy o szczególnej złożoności" jakim posłużył się ustawodawca w przepisie art. 263 § 4 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 8 listopada 2006 r., II AKz 628/06). Prokuratura wykonuje sukcesywnie szereg czynności w sprawie, a mimo wszystko w dalszym ciągu pozostało do przeprowadzenia wiele czynności szeroko opisanych we wniosku prokuratora, których dokonanie jest niezbędne. Są to m. in. konieczność uzyskania materiałów z realizacji europejskich nakazów dochodzeniowych, kontynuacja przesłuchiwanie świadków i podejrzanych, uzyskanie danych dotyczących podmiotów i osób uczestniczących w procedurze (dane z systemów (...), (...), (...)). Jednocześnie Sąd Apelacyjny w Katowicach nie dostrzega występowania przesłanki negatywnej stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, wymienionej w art. 263 § 4b k.p.k. Wysokość bowiem sankcji karnej za czyny zarzucone podejrzany, oceniana przez pryzmat okoliczności wskazanych powyżej, dają podstawy do założenia, że w przypadku udowodnienia sprawstwa i winy zostanie podejrzany wymierzona kara pozbawienia wolności wyższa niż określona w tym przepisie.

Sumując powyższe należało stwierdzić, iż konieczne jest uwzględnienie wniosku prokuratora, celem umożliwienia prawidłowego kontynuowania postępowania przygotowawczego. Rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę dalszego stosowania środka zapobiegawczego, ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania przygotowawczego, prowadzi do stwierdzenia, iż na obecnym etapie postępowania, nadal jedynie tymczasowe aresztowanie w sposób należyty zabezpieczy jego prawidłowy tok.

Jednocześnie, na kanwie niniejszej sprawy nie dopatrzono się okoliczności, o których mowa w art. 259 k.p.k., które mogłyby uzasadniać uchylenie lub zmianę stosowanego wobec podejrzanych środka zapobiegawczego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzany oraz obrońcy nieobecnemu na posiedzeniu,
- odpis postanowienia doręczyć dyrektorom jednostek penitencjarnych, w których aktualnie przebywają podejrzani,
- kal. 7 dni lub z wpływem.

Katowice, dnia 6 sierpnia 2020 roku.